

Αριθμ. Πρωτ. 834/2025

Γερώτατε Μητροπολίτα Τρίκης, Γαρδικίου καί Πύλης, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Χρυσόστομε, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Γερότητι καί εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ.

Συμπανηγυρίζομεν ἐν πνεύματι μετὰ τῆς ὑμετέρας Γερότητος καί μετὰ τοῦ πληρώματος τῆς καθ' ὑμᾶς Γεράς Μητροπόλεως καί τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν τὸν πρῶτον ἐπ' ἐκκλησίαις, ἀπὸ τῆς, ἀποφάσει τῆς περὶ ἡμᾶς Ἀγίας καί Γεράς Συνόδου, συμπεριλήψεως εἰς τὰς ἀγιολογικὰς δέλτους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ μακαρίου ἱερέως Δημητρίου Γκαγκαστάθη, ἐπίσημον ἑορτασμόν τῆς ἐτησίας μνήμης αὐτοῦ.

Ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν λαόν Του, «μυστηριακὰ σημεῖα» τῆς θείας φιλανθρωπίας ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπτή μαρτυρία διὰ τὸ «πόσους καί οἷους καρπούς συνήγαγε πρὸς ζωὴν αἰώνιον ἢ τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παρουσία, καί ἡ τοῦ Παναγίου Πνεύματος δύναμις» (Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΚΕ' εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων, PG 151, 329). Ἡ ἀγιότης εἶναι μετοχή τοῦ πιστοῦ εἰς τὴν Ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ «κοινωνίᾳ τῶν Ἀγίων». Ὅπως γράφει ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης, «οἱ ἅγιοι εἶναι εἰκόνες καί ὄχι πρωτότυπα τῆς ἀγιότητος τοῦ μόνου Ἁγίου», καί «ὅσο πῖο γνήσιοι ἅγιοι εἶναι, τόσο πῖο πολὺ παραπέμπουν στὸ πρωτότυπο, ἀρνούμενοι στὸν ἑαυτό τους τὴ δόξα ποὺ ἀνήκει μόνο στὸν Θεό» («Ἡ θέωσις τῶν ἁγίων ὡς εἰκονισμὸς τῆς Βασιλείας», εἰς τὸ ἔργον: *Αγιότητα. Ἐνα λησμονημένο ὄραμα*, ἐκδ. Ἀκρίτας, Ἀθήνα 2001, σ. 40 καί 28). Ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι ἡ Ἀγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη, 2016) ἀπεφάνθη ὅτι «δέν νοεῖται ἀγιότης τοῦ ἀνθρώπου ἐκτὸς τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ "ὃ ἐστὶν ἡ Ἐκκλησία" (Ἐφεσ. α', 23)» (Ἐγκύκλιος, παρ. 4).

Ἀκριβῶς ἐν τῷ πλαίσιῳ τούτῳ, ὁ κατὰ πάντα ἐκκλησιαστικὸς ἀνὴρ Ἅγιος Δημήτριος Γκαγκαστάθης διεκρίθη διὰ τὴν ἀπλότητα καί τὴν ταπείνωσίν του, «ἀριθμῶν ἑαυτὸν μετὰ τῶν ἐσχάτων», ἐν ἀγρυπνίαις καί προσευχαῖς, ἐνάρετος καί ἀσκητικὸς, ρωμαλέω φρονήματι ὁμολογητὴς τῆς Ὁρθοδοξίας, μέ προορατικὸν χάρισμα, ἀγιάζων, θαυματουργῶν καί ἰώμενος τοὺς πιστοὺς καί μετὰ τὴν κοίμησίν του. Ἦδη πρὶν ἐγγραφῇ ἐπισήμως εἰς τὰς δέλτους τῶν Ἀγίων, τὸ ὄνομά του εἶχεν ἐγχαραχθῇ χρυσοῖς γράμμασιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν. Ὁ μακάριος ἱερεὺς τῶν Τρικάλων ηὔξησε, διὰ τῆς εὐλογημένης φιλοθέου καί φιλανθρώπου βιοτῆς του, τὸ χάρισμα τὸ ὁποῖον ἔλαβε παρὰ Θεοῦ, ἀποτελεῖ δέ δῶρον ἀνεκτίμητον τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὸν ἐν Τρικάλαις φιλό-

χριστον λαόν, πρὸς τόν Ὁρθόδοξον κόσμον καί τήν οἰκουμένην ὅλην, ἐξαγγέλλων «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» ὅτι «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενί ἢ σωτηρία» (Πράξ. δ', 12), εἰ μή ἐν Χριστῷ, τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου.

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, εὐχόμενοι ἐκ μέσης καρδίας, ὅπως ὁ δωρεοδότης Κύριος χαρίζεται εἰς τὴν ὑμετέραν ἱερότητα ὑγείαν, πνευματικὴν εὐφροσύνην καὶ πάντα τὰ οὐράνια δωρήματα Αὐτοῦ, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ τοὺς κληρικούς καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς εὐλαβεῖς πιστοὺς τῆς καθ' ὑμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, πρεσβείαις τοῦ φιλαγγέλου καὶ μακαρίου ἱερέως Ἀγίου Δημητρίου Γκαγκαστάθη, τὴν αἰέτουτον χάριν καὶ τό ἀμέτρητον ἔλεος τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς Ἀγίοις Αὐτοῦ, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

Αβκς' Ἰανουαρίου κη'

[illegible]